

Το Άλφα της Αγάπης

Χριστουγεννιάτικη Εκδήλωση

Α² Γυμνασίου

Σχολικό Έτος 2006-2007

Όλα τα θυμάται μέσα σε μία ομίχλη, τυλιγμένα στο γκρίζο πέπλο του χρόνου, στην χειμωνιάτικη συννεφιά της δύσκολης ζωής που πέρασε τότε. Και κάθε τόσο έρχονται μπροστά του τα χρόνια εκείνα τα πικρά.

Κι όλα θαρρείς χορεύουν κι ανακατώνονται σαν τις νιφάδες του χιονιού, χωρίς άκρη και χωρίς τέλος. Και νοιώθει πως ακόμα χιονίζει αληθινά και βρέχει και φυσά και στροβιλίζονται όλα τα πάντα σαν τα ξέρα φύλλα μέσα στις αναμνήσεις του Λάμπη... Θύμιση πόνου και καημού, που είναι ριζωμένη βαθειά στα σωθικά του...

Θυμάμαι τον πατέρα μου, που δεν μιλούσε ποτέ για τα βάσανά του,
Μονάχα καθόταν κι έπινε το βράδυ ρακί μονάχος του κι αναστέναζε κι εμείς
τότε πικραινόμασταν πολύ και μας έπνιγε τον λαιμό μας ένας κόμπος και
προσπαθούσαμε να καταπιούμε το σάλιο μας, για να φύγει ο κόμπος...

Και ακόμα τον θυμάμαι
να σπρώχνει το καρότσι
του στην αγορά για
μικρομεταφορές και έτσι
να βγάζει το ψωμί της
φαμίλιας του.

Ποτέ του όμως ο Λάμπης δεν μπόρεσε να καταλάβει γιατί ο πατέρας του έσπρωχνε μπροστά το καροτσάκι του και δεν το έσερνε πίσω του, όπως κάνουν οι αμαξάδες με τα άλογά τους στα κάρα. Ήταν πάντα ένα μυστήριο γι' αυτόν.

-Γιατί ο πατέρας σου δεν είναι άλογο, τα ζώα σέρνουν, οι άνθρωποι σπρώχνουν, του απάντησε η μητέρα του η Βλουτίνα, όταν τη ρώτησε.

Θυμάμαι τη μάνα μου που έκανε την μπουγάδα της, στην ξύλινη σκάφη, που την είχε μόνιμα πάνω στο πεζούλι της αυλής, γιατί κάθε μέρα και κάποιο ρούχο έπλενε για να μη μαζεύονται και δεν τα προλαβαίνει.

Και ακόμα την θυμάμαι, που έκλαιγε δαγκώνοντας τα χείλη της, για να μη την ακούσουμε. Και σκούπιζε με την μαντήλα της τα δάκρυα, γιατί όταν την βλέπαμε θλιμμένη να κλαίη κλαίγαμε κι εμείς στο σπίτι.

Τότε ο μεγάλος ο αδελφός μου έφευγε στους δρόμους έξω και η αδελφή μου κλεινόταν στο επάνω δωμάτιο μονάχη της κι έκλαιγε κι εγώ πήγαινα κάτω απ' τη σκάλα κι αγκάλιαζα τον σκύλο μας. Αυτός ήταν για μένα ο πιο καλός μου φίλος, ο πιο πιστός. Καλύτερον δεν γνώρισα. Τον φωνάζαμε Μαγκούφη, γιατί τον μαζέψαμε αδέσποτο απ' το λιμάνι, όταν ήταν μικρό κουτάβι. Κι ο Μαγκούφης κουνούσε πάντα την ουρά του και μας κοίταζε όλους με αληθινή λαχτάρα, με αγάπη ζεστή...

Έτσι άρχισε την μαθητική του έκθεση, που τους έβαλε ο δάσκαλός τους με θέμα «Το άλφα της αγάπης». Τι παράξενος άνθρωπος κι αυτός ο δάσκαλος. Όλο τα δύσκολα τους έβαζε. Τι θα πη «Το άλφα της αγάπης»;

Αυτό δεν είναι κάτι, που το μετράς με αριθμούς και με γράμματα. Ο Λάμπης σταμάτησε το γράψιμο κι άρχισε να σκέφτεται. Τα δάχτυλά του είχαν ξυλιάσει από την παγωνιά. Κι αυτή η αίθουσα του σχολείου είναι υγρή και σε κοκκαλώνει.

«Αγαπητέ κύριε δάσκαλε, είμαι μικρός και κρυώνω πολύ, πάρα πολύ. Τρέμω. Για μένα "Το άλφα της αγάπης" είναι ένα χοντρό παλτό, που δεν έχω ή πιο καλά είναι ένα τζάκι αναμμένο για να ζεσταθώ..... Δεν ξέρω να φιλοσοφώ, ξέρω μόνο τι αισθάνομαι. Και αυτό που αισθάνομαι την ώρα αυτή είναι ότι υποφέρω πολύ, ότι κρυώνω και πεινώ ... »

Ξαναχουχούλιασε τα χέρια του ο Λάμπης, τα έτριψε λίγο και συνέχισε να γράφει ό,τι του ερχόταν στο κεφάλι:

«Μια μέρα μάς είπατε στο μάθημα ότι αγάπη είναι όταν οι δύο γίνονται ένας και αδελφώνονται. Αυτό όμως δεν το βλέπω, αγαπητέ κύριε δάσκαλε , γιατί κανένας πλούσιος δεν τρώει με τον φτωχό στο ίδιο τραπέζι και κανένα παιδί που έχει σοκολάτα δεν την μοιράζεται με το άλλο παιδί, που δεν έχει σοκολάτα.

Εγώ όμως άμα βρω κανένα κόκκαλο τρέχω και το δίνω στον Μαγκούφη και πολλές φορές του δίνω και απ' το φαΐ μου κι ας μη μου φτάνει. Κι αυτός έρχεται και παίζει μαζί μου. Μήπως αυτό είναι το " Το άλφα της αγάπης"; Μήπως η αγάπη είναι κάτι που δεν περιγράφεται;»

«Μήπως η αγάπη είναι να γίνη ο ένας κανένας; Άμα δεν δίνεις τίποτε στους άλλους τότε δεν υπάρχει ούτε άλφα και βήτα, ούτε αγάπη...»

Πάλι σταμάτησε πάλι κόμπιασε και ο δάσκαλος το πρόσεξε και πλησίασε στο θρανίο του Λάμπη.

- Γιατί δεν γράφεις;
- Κρυώνω ,κρυώνω πολύ, αγαπητέ κύριε δάσκαλε....
- Τι να κάνουμε, χειμώνας είναι. Υπομονή...
- Να σας ρωτήσω κάτι;
- Μόνον επί του θέματος . Λέγε.
- Μάλιστα, επί του θέματος. Τι θα πη "άλφα", αγαπητέ κύριε δάσκαλε; Μπορείτε να μου το εξηγήσετε;

- Το “άλφα”; Μα δεν ξέρεις το άλφα; Μου κάνει εντύπωση.
Έρριξε το βλέμμα του πέρα και συνέχισε:
- Να είναι το γράμμα άλφα. Κατάλαβες;
- Όχι ...
- Είσαι, είσαι, τι να σου πω! Ώρες- ώρες με εκνευρίζεις...
- Ζητώ συγγνώμη, αγαπητέ κύριε δάσκαλε...
- Και πάψε να με λες <<αγαπητέ κύριε δάσκαλε>>.
Σκέτο <<κύριε δάσκαλε>>.

- Μάλιστα, κύριε δάσκαλε, αλλά είναι κακό που σας λέω αγαπητό;
- Μην επανέρχεσαι. Τελειώσαμε. Θύμησέ μου τι με ρώτησες;
- Για το άλφα, κύριε δάσκαλε. Τι θα πει άλφα, τι είναι το άλφα;
- Είπαμε, είναι ένα γράμμα, το πρώτο γράμμα της λέξεως αγάπη.
- Γράμμα λοιπόν είναι το άλφα; Και τα άλλα γράμματα της λέξεως αγάπη είναι κι αυτά γράμματα;

-Βεβαίως και είναι γράμματα. Η λέξη αγάπη γράφεται με πέντε γράμματα: άλφα, γάμα, άλφα, πι και ήτα.

-Μήπως και η αγάπη είναι μόνο γράμματα;

-Πολύ παράξενα σκέφτεσαι, μικρέ μου, είπε δυσαρεστημένα στον Λάμπη ο δάσκαλος. Γράφε να τελειώνουμε.

Ξανάρχισε να γράφει πάλι ανόρεχτα ο Λάμπης και το μυαλό του πήρε να τρέχει στο Μαγκούφη τον σκύλο του και στην αυλή τους, όπου παίζανε και στα φρέσκα κρεμμυδάκια, που είχανε φυτέψει και στον πατέρα του. Και τη μητέρα του. Ο Λάμπης πήρε φώτιση από τις εικόνες αυτές και συνέχισε να γράφει:

«Το άλφα της αγάπης για άλλους αρχίζει από το γράμμα άλφα και για άλλους από το γράμμα ωμέγα. Ο Μαγκούφης ο σκύλος μας π.χ. δείχνει την αγάπη με την ουρά του. Τα κρεμμυδάκια μας στην αυλή βγάζουν την αγάπη τους από τις ρίζες τους και οι άνθρωποι σπρώχνουν τα καρότσια τους και δεν τα σέρνουν, διότι δεν είναι ζώα...»

Πάλι σταμάτησε. Πάλι άρχισε να ρεμβάζει και δεν έβρισκε τι να πει για το «άλφα της αγάπης», που καλά και σώνει ο δάσκαλός τους ήθελε να γράψουν σήμερα έκθεση. Δεν βλέπει τι παγωνιά κάνει σήμερα.

- Γιατί δεν γράφεις, Λάμπη; τον ρώτησε πάλι κι έστεκε δίπλα του.
- Δεν βρίσκω το άλφα της αγάπης, κύριε δάσκαλε...
- Μα σας το εξήγησα, παιδί μου. Σας είπα τόσα πολλά για την αγάπη. Το Άλφα της αγάπης είναι το παν. Είναι ένα βήμα κοντά στην τελειότητα. Κατάλαβες;

-Όχι...

-Γιατί; Τι έπαθες;

-Δεν ξέρω τι θα πη τελειότητα, κύριε δάσκαλε...

-Έτσι που πας δεν θα μάθης ποτέ σου. Σας το έχω ξαναπεί: με την λογική δεν μπορούμε να κατανοήσουμε όλα τα πράγματα και μάλιστα το μυστήριο ή ακριβέστερον τα μυστήρια. Και η αγάπη είναι το μεγαλύτερο μυστήριο μετά το μυστήριο του Θεού. Ξυπνήστε, προσέξτε, σκεφθήτε!

(Αυτό έλεγε πάντα στο μάθημά του ο κύριος Διαμαντούχος όταν νευρίαζε. Ήταν η επωδός του: Ξυπνήστε, προσέξτε, σκεφθήτε! Και οι μαθητές του μιμούνταν τα λόγια και τις χειρονομίες του στο διάλειμμα και γελούσαν: Ξυπνήστε, προσέξτε, σκεφθήτε!)

-Ίσως για αυτό, κύριε δάσκαλε, μπερδεύτηκα έτσι ωραία που τα λέτε και δεν ξέρω τι να γράψω για το άλφα και το βήτα που κι αυτά μου φαίνονται μυστήρια...

-Τέλος πάντων, τέλος πάντων. Να αναφέρης μερικά παραδείγματα. Γράφε.
Η ζωή τρέχει και δεν μας περιμένει...

Έσκυψε στο χαρτί του ο Λάμπης και συνέχισε:

« Ξέρω μια μουγκή στη γειτονιά μου, που αγαπά έναν τυφλό και του πηγαίνει τα μεσημέρια φαγητό και κάθεται και τον ταΐζει με το κουταλάκι. Του πλένει τα ρούχα του, τον φροντίζει όσο μπορεί και ύστερα φεύγει στο σπίτι της, γιατί αυτός είναι παράλυτος από την μέση και κάτω και δεν μπορούν να παντρευτούν. Αυτή όμως δεν το κάνει για τον γάμο, αλλά γιατί είναι μόνος του κι ανήμπορος και τον λυπάται. Μήπως αυτό είναι η αγάπη;

Μια μέρα με χαστουκίσατε δυνατά, κύριε δάσκαλε, και ύστερα όταν εγώ έκλαιγα, μου είπατε ότι το κάνετε για το καλό μου, για να γίνω σωστός άνθρωπος. Αυτό το πιστεύω και ας πόνεσα τότε πολύ. Γιατί η αγάπη δεν είναι μόνο να χαίρεσαι, αλλά και να πονάς. Ίσως τότε είναι πιο αληθινή η αγάπη.

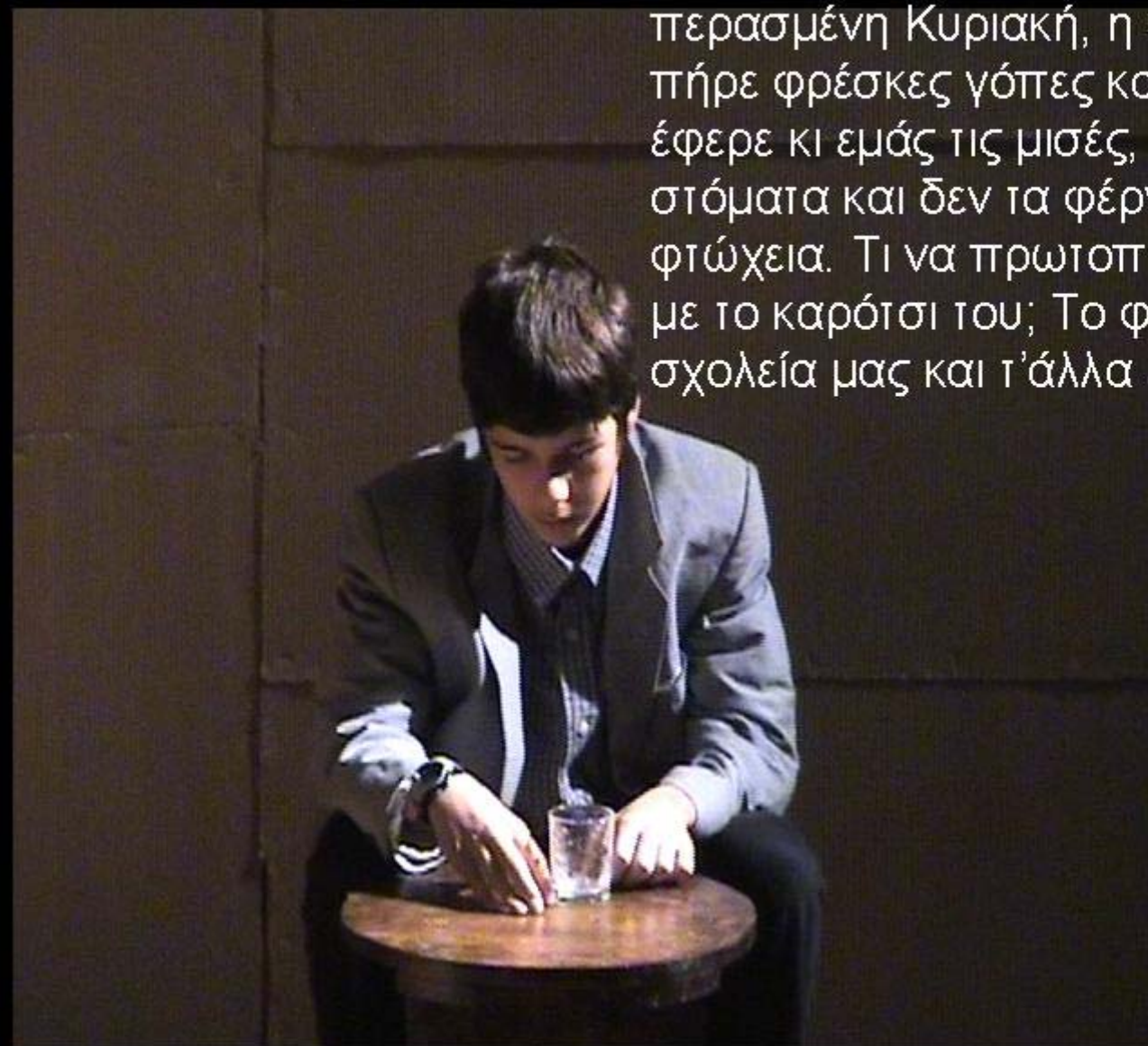
Εγώ όμως δεν χτυπώ τον σκύλο ποτέ και ας κάνη σκανταλιές, που εγώ δεν θέλω. Του μιλώ αυστηρά και τον κάνω να νοιώσει το σφάλμα του. Κι αυτός σκύβει το κεφάλι του μετανιωμένος και πάει και χώνεται κάτω από την σκάλα, που είναι το αποκούμπι του. Αυτό δεν είναι αγάπη;

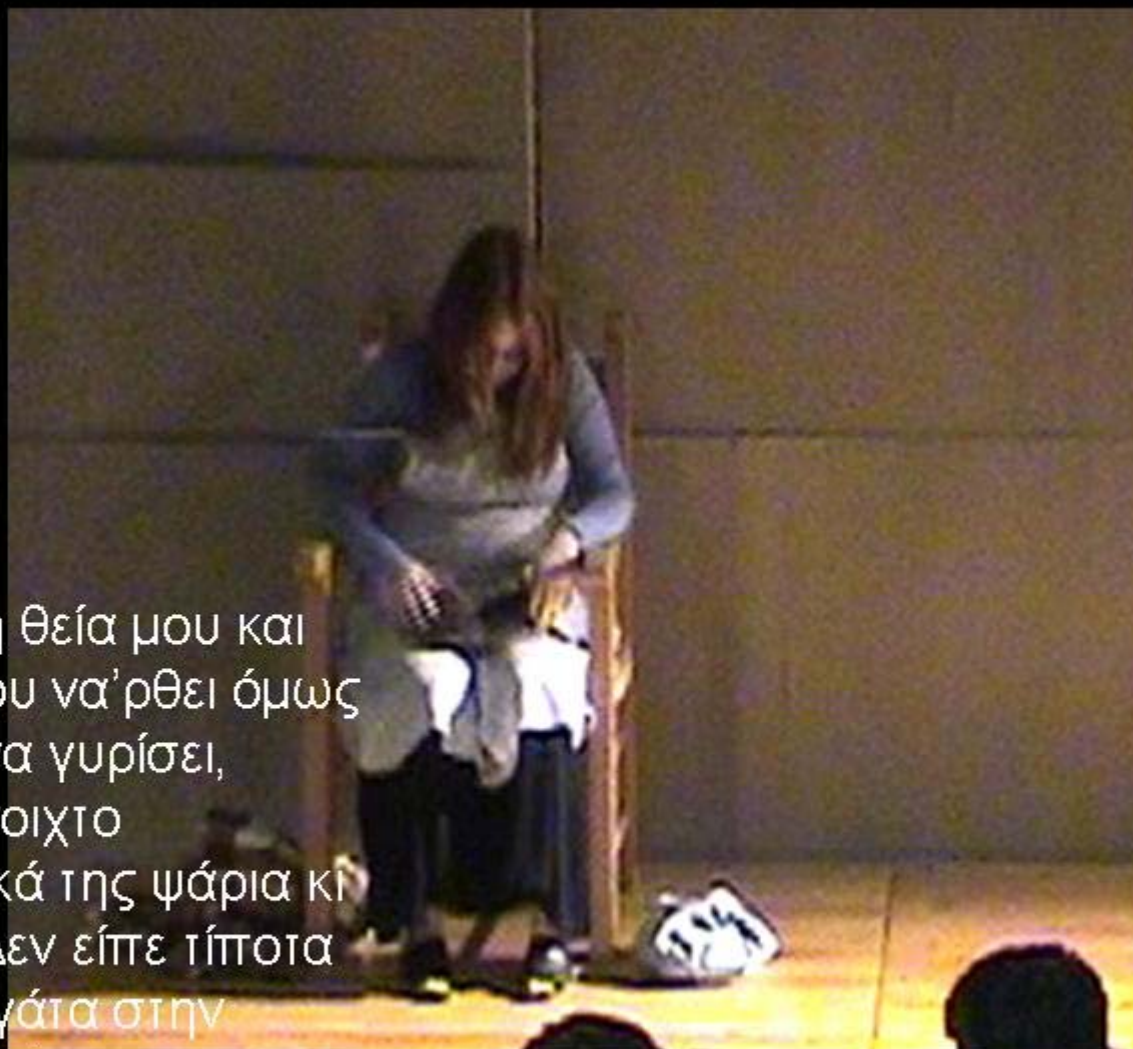
Να σας γράψω και άλλο παράδειγμα, κύριε δάσκαλέ, αφού θέλετε παραδείγματα για το άλφα της αγάπης, που όμως λέτε ότι είναι μυστήριο. Εγώ δεν ξέρω τι είναι το άλφα, ούτε τι είναι η αγάπη. Εκείνο που έχω προσέξει είναι ότι αυτοί που αγαπούν φέρνονται πάντα σιωπηλά και ταπεινά και δεν λένε μεγάλα λόγια. Κάνουν μεγάλα έργα κι όσο μπορούν πιο κρυφά. Και μόνον ο Θεός ξέρει τι κάνει ο καθένας μας και τι αισθάνεται.

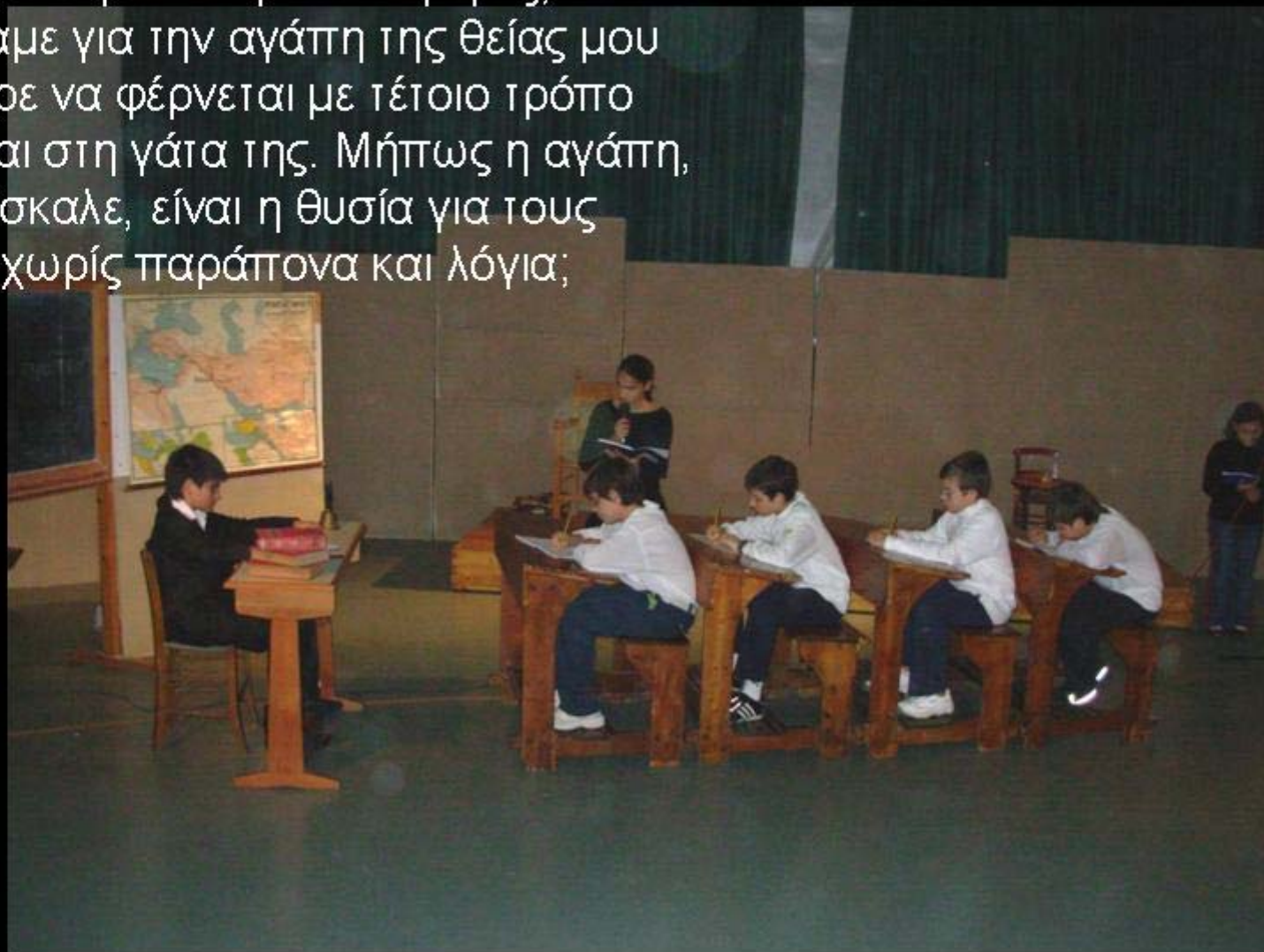
Προσέξτε κι αυτό που γράφω τώρα: την περασμένη Κυριακή, η θεία μου η Αμερσούδα πήρε φρέσκες γόπες και τις τηγάνισε και μας έφερε κι εμάς τις μισές, γιατί είμαστε πολλά στόματα και δεν τα φέρνουμε βόλτα με την φτώχεια. Τι να πρωτοπρολάβει ο πατέρας μου με το καρότσι του; Το φαΐ, το νοίκι, τα ρούχα τα σχολεία μας και τ'άλλα έξοδα;

Γι' αυτό και μας σκέφτηκε η θεία μου και μας έφερε τα ψάρια. Όσπου να'ρθει όμως στο σπίτι μας και ώσπου να γυρίσει, μπήκε η γάτα απ' το μισάνοιχτο παράθυρο και έφαγε τα δικά της ψάρια κι εκείνη απόμεινε νηστική. Δεν είπε τίποτα σε κανένα. Μόνο πήρε τη γάτα στην ποδιά της και αντί να την δείρει, τη χάραινε στοργικά και η χορτασμένη γάτα γουργούριζε μέσα στα χέρια της θείας μου.

Αυτό δεν είναι αγάπη; Εμείς στο σπίτι μας,
όταν το μάθαμε ύστερα από μέρες,
δακρύσαμε για την αγάπη της θείας μου
που ήξερε να φέρνεται με τέτοιο τρόπο
ακόμα και στη γάτα της. Μήπως η αγάπη,
κύριε δάσκαλε, είναι η θυσία για τους
άλλους, χωρίς παράπονα και λόγια;

Γι' αυτό σκέφτομαι μήπως το άλφα της
αγάπης δεν αρχίζει από το άλφα, αλλά
από το δέλτα, αφού κάθε αληθινή αγάπη
βαφτίζεται μέσα στα δάκρυα και την
σιωπή. Και τα δάκρυα πάντοτε αρχίζουν
από το δέλτα...

«Όσοι αγαπούν αληθινά, κύριε δάσκαλε ,δεν το λένε,
αλλά το πράττουν, ενώ εκείνοι που το λένε δεν το
εφαρμόζουν. Μήπως η αγάπη δεν έχει άλφα και βήτα
και γάμα, μήπως τα ξεπερνά όλα τα γράμματα και
όλα τα λόγια;»

Πλησίασε πάλι ο δάσκαλος και στάθηκε πάνω απ' το κεφάλι του Λάμπη. Κρατούσε σαν μαστίγιο έναν χάρακα στο δεξί του χέρι και με ύφος επιλοχία του στρατού χτύπησε δυο – τρεις φορές τον χάρακα στην αριστερή του παλάμη λέγοντας:

- Γιατί σταμάτησες να γράφης;
- Δεν μπορώ, κύριε δάσκαλε, να καταλάβω το θέμα...
- Άδικα λοιπόν πήγαν τα λόγια μου;
- Όχι, κύριε δάσκαλε, δεν πήγαν άδικα. Όλα τα θυμάμαι...
- Τότε γιατί δεν τα γράφεις;
- Λόγια θέλετε να σας γράψω; Λόγια είναι η αγάπη;

-Μπα, μπα, μου κάνεις τώρα και τον εξυπνούλη;

-Όχι, κύριε δάσκαλε, αλλά να ... κρυώνω πολύ και δεν μπορώ να σκεφτώ ...

-Δικαιολογίες, δικαιολογίες! Όλοι κρυώνουμε. Γράφε να τελειώνουμε. Η ώρα πέρασε...

Απομακρύνθηκε με αργά βήματα ο κ. Διαμαντούχος χτυπώντας μαλακά τον χάρακα στην αριστερή του παλάμη. Ο Λάμπης κάτι σκέφτηκε να ρωτήσει και σήκωσε το χέρι του. Ο δάσκαλος όμως δεν τον έβλεπε πια. Προχώρησε προς την έδρα και κάθισε. Ξανάσκυψε λοιπόν ο Λάμπης στο γραπτό του και συνέχισε να γράφει με πολλή περίσκεψη:

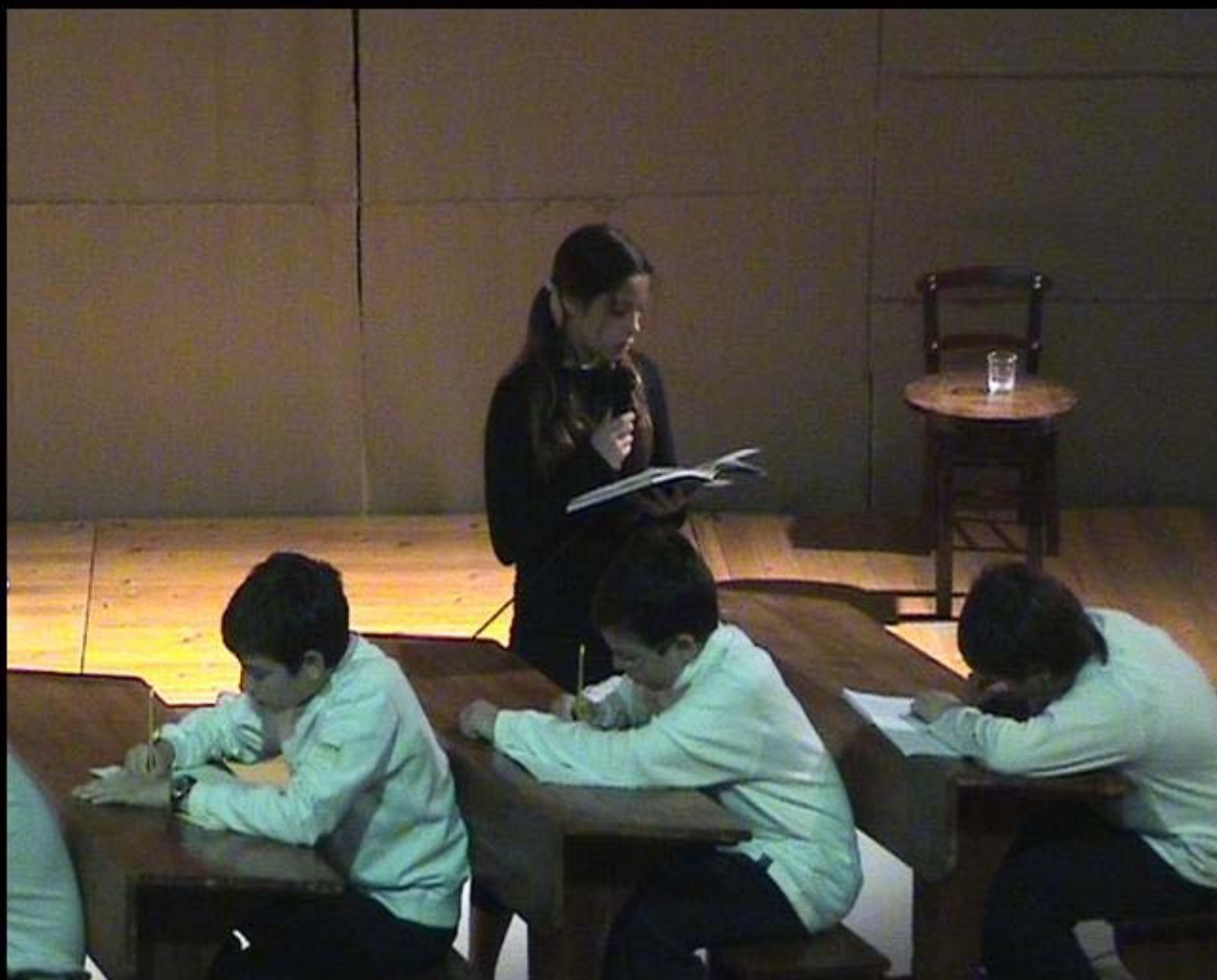
<<Η αγάπη... Η αγάπη, μου φαίνεται πως είναι ένα μεγάλο μυστήριο, κάτι που δεν περιγράφεται με λόγια. Υπάρχει παντού, αλλά οι άνθρωποι δεν μπορούν να το πιάσουν με τα χέρια τους. Να, όπως είναι ο αέρας και το φως και ο ήχος και το κρύο, που σήμερα είναι τόσο δυνατό αλλά δεν μπορούμε να το πιάσουμε και όμως υπάρχουν... >>

Προσπάθησε να σκεφτή, αλλά δεν του ερχόταν τίποτα στο μυαλό. Χουχούλιασε τα χέρια του κι έρριξε το βλέμμα του έξω απ' το παράθυρο κι έβλεπε τον χωματόδρομο, που περνούσε μπροστά από το σχολειό τους. Εκεί πρόσεξε κάποιο σκύλο να γαυγίζει σε μια γάτα κι αυτή νιαούριζε άγρια και τα δύο ζωντανά δείχνανε τα δόντια τους και ήταν έτοιμα να φαγωθούν μεταξύ τους και να σπαράξει το ένα το άλλο.

Μοιάζανε τόσο πολύ με τις ανθρώπινες διαμάχες, με το μίσος και τους πόλεμους, που... Ο Λάμπης φωτίστηκε ξαφνικά κι απορημένος κατάλαβε τι δεν είναι αγάπη. Και σαν να πήρε με μιας φορά ο νους του άρχισε να αραδιάζει στο χαρτί τις σκέψεις, που γεννιόταν στο κεφάλι του:

«Αφού η αγάπη είναι μεγάλο μυστήριο, που δεν χωρά στις λέξεις μας, τότε μπορούμε να δούμε τι δεν είναι αγάπη κι έτσι να πάρουμε μια ιδέα για το “άλφα” της αγάπης...»

Σκέφτηκε, ξανασκέφτηκε για να γράψει τι δεν είναι αγάπη, αλλά δεν τα κατάφερε να γράψει τίποτα. Να πη για αυτούς που δέρνονται; Γι' αυτούς που βρίζονται; που αδικούν; που κλέβουν; που κατηγορούν;

Όλοι βρίσκουν μια δικαιολογία. Μήπως η δικαιολογία είναι το αντίθετο της αγάπης; Οι άνθρωποι χαλάνε μόνοι τους την ζωή τους. Ανοίγουν μεγάλες τρύπες και πέφτουν μέσα... Λίγο ακόμα και θάπαιρνε την απόφαση να δώσει μισοτελειωμένο το γραφτό του κι ας του έβαζε ο δάσκαλος κακό βαθμό.

Πολλά παιδιά στην τάξη είχαν
τελειώσει την έκθεσή τους,
δίνανε την κόλλα στον
δάσκαλο και βγαίνανε έξω να
παίξουν. Ο κύριος
Διαμαντούχος έριχνε μια ματιά
στα γραπτά, που του δίνανε
και τα έβαζε πάνω στην έδρα.
-Εμπρός, εμπρός, τελειώνετε.
Η ώρα πέρασε...

Σήκωσε το βλέμμα του και είδε
τον κ. Διαμαντούχο να του
χαμογελά καλοσυνάτα. Σαν
φίλος. Ένιωθε αυτό το βλέμμα.

-Έλα, παιδί μου, Λάμπη, είπε. Τέλειωνε. Σήμερα, πιστεύω, θα γράψης την καλύτερη έκθεσή σου. Δεν χρειάζονται περισσότερα. Φαίνεται ότι το θέμα σε έχει συγκινήσει.

Ο Λάμπης αναθάρρησε με το βλέμμα του δασκάλου και συνέχισε: «Ο παππούς μου έλεγε ότι οι άνθρωποι είναι φωτογραφίες του Θεού. Εικόνες τις έλεγε. Κι άμα πονάνε οι άνθρωποι πονάει ο ίδιος ο Θεός. Γι αυτό πρέπει να συντρέχουμε τους πονεμένους ανθρώπους, που είναι άρρωστοι και ορφανοί και πεινάνε και κλαίνε... Είναι ο ίδιος ο Θεός που πεινά, έλεγε ο παππούς μου...»

Στο τέλος απόμεινε μόνος του ο Λάμπης μέσα στην τάξη. Από το τζάμι το σπασμένο έμπαινε τσουχτερός ο παγωμένος αέρας. Άρχισε να τρέμει. Τώρα παγώνανε και τα χείλια του.

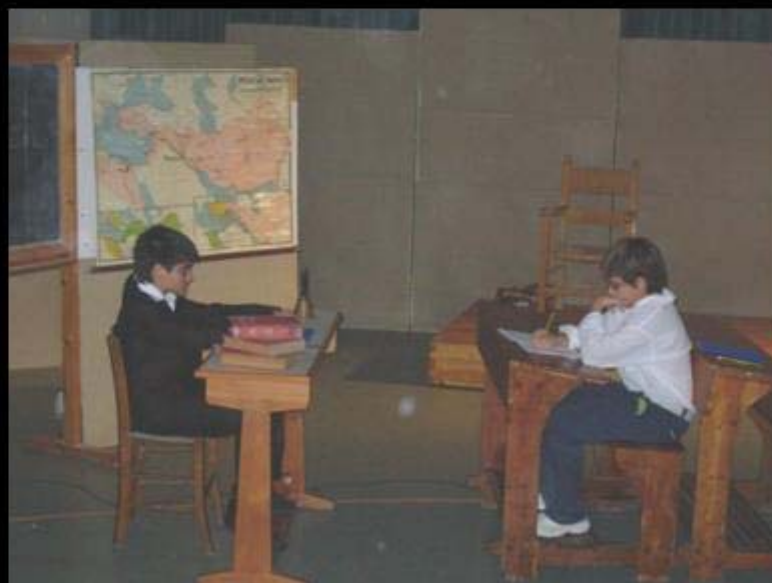
-Άιντε, άιντε τέλειωνε κι εσύ να φύγουμε.

-Ένα λεφτό, κύριε δάσκαλε, μόνο ένα λεφτό, παρακαλώ.

Το δυνατό κρύο του είχε δώσει μια νέα ιδέα για το «άλφα» της αγάπης και ήθελε να κλείσει με αυτή την έκθεσή του.

« Τέλος, έγραψε, για να φέρω άλλο ένα παράδειγμα, το άλφα της αγάπης είναι όταν οι άνθρωποι κρυώνουν πολύ-πολύ και τουρτουρίζουν και πηγαίνουν ο ένας κοντά στον άλλον για να ζεσταθούν - όπως αυτήν την ώρα. Μπρρρ, μπρρρ, μπρρρ, συγγνώμην, κύριε δάσκαλε, δεν μπορώ να συνεχίσω, γιατί είμαι ολομόναχος μέσα στην τάξη και δεν υπάρχει κανένας άλλος κοντά μου για να ζεσταθώ... Τα χέρια μου ξυλιάσανε και δεν μπορώ να γράψω... ».

- Ως εδώ φτάνει, Λάμπη παιδί μου. Τα πολλά λόγια είναι φτώχεια. Λίγα και καλά.

Στην τάξη έμεινε παγωμένος κι ολομόναχος ο Λάμπης, ενώ έξω στην αυλή οι καλοντυμένοι συμμαθητές του τρέχανε, φωνάζανε, παίζανε και κανείς δεν πήγε κοντά του να του μιλήση. Τον είχαν ξεχάσει... Τώρα πια ήξερε και το «άλφα» και το «ωμέγα» της αγάπης, αφού ανακάλυψε ο ίδιος τι δεν είναι η αγάπη...

«Το Άλφα της Αγάπης»

Διήγημα του Π. Μ. Σωτήρχου

Σε όλο το κείμενο τηρήθηκε η ορθογραφία του πρωτότυπου του συγγραφέα.

Εκπαιδευτήριο "ΤΟ ΠΑΓΚΡΗΤΙΟΝ" – Χριστούγεννα 2006

A² Γυμνασίου:

Μαρία Μανουρά
Ελίζα Μαυρουδή
Κοραλία Μιχαήλου
Γιώργος Μπιμπέρης
Ελένη Μπούμπα
Κατερίνα Νακατσιάδου
Στέλιος Ξενακης
Αγνή Ορφανουδάκη
Στέλιος Ορφανουδάκης
Κατερίνα Πεχυνάκη-Μαμουνάκη
Βαγγελιώ Σαπουνάκη
Νεοκράτης Σαράντος
Όυρανία Σεβαστάκη
Βασιλης Σκουλας
Νίκος Σουργιας-Μιχαλάκης
Μαρια Σπουρδαλάκη
Μαρία Σταυρουλάκη

Χριστίνα Ταμπακάκη
Αδελαΐδα Τράπαλη
Βασιλίνα Υφαντή
Καλλιόπη Φανουράκη
Φιλομήλα Φραϊδάκη
Νίκος Χαραλαμπάκης
Αλέξανδρος Χαριτάκης
Ελίζα Χνάρη
Κωνσταντίνα Χόνδρου
Μαρία Χριστάκη
Χρυσάκης Κίμων

Τα παιδιά δούλεψαν για την προετοιμασία και παρουσίαση της εκδήλωσης υπό την επίβλεψη του κ. Α. Νεονάκη, θεολόγου.

Η ψηφιοποίηση του υλικού πραγματοποιήθηκε από τα παιδιά στα πλαίσια συνθετικής εργασίας στο μάθημα της τεχνολογίας υπό την επίβλεψη του κ. Γ. Κοπιδάκη, καθηγητή πληροφορικής.